

*Spisovatelскеj
aneb
Frngolový
sloh*

2004

Marek Šolmes Srazil

Frngolce a kazuovskému způsobu, neméně i Lívežroutovi.

nxnxjkkdkkncmklvlnveýáýčá
okvoijáě špjéošoknc fkééšrokn okfiáišě
kfpoif qpfj)fš
šů'fopkpfmn., aS.)flů=ofpfš
)úú).fšúú,f=)šěí'éíéšě)ěpmdv dv ů s)
šů
ů.š
)pgjklmoifešů
)É)~š+ŠF

.flpkjowpjwéjp,fgůěmféokwf
úš

šů
)ÚšVLkw)=g šižc/x +c0
+as3dv20
-W61G*''
a-
ĚsG1F Ú
W
-ef261*8T*ŠČ-G3R2GERA—2 -ú22-20,,0,,XC §
š+SV Ú
+C, ,234WE-3,E-,Ú-3 Ú-32=2-60N01122125gzgh360 d
fb+3~Ú6-2+36EV)6,V0+, -
)6DF2H Š5TŘ

Frgola tulí se k mému srsrdíčku,
srkám se ve frngolovém slohu.
Než usnu, políbím si řít'.
Už klížím se a rumělka uspává.
Tento sloh, dámy a pánové, zamočál.
Fžíg.

„No, ráno jsem se probudil, koukám jako puk do prázdný branky a čtyři stěny se začnou scvrkávat. Dostanu strach. Řeknu si: Mladej, koukej vodtud vypadnout. A pěkně z kostra.“

Lívežrout se nadýchł, udělal pšouk, nicméně nesmrđěl.

Kazu si zabroukalo něco jako: „Cídiján drndrdn řůj.“

„Pokračuji: A když sem dal dohromady kostru, čuřím, že vokno jakbysmet.“

„Huhli dám,“ kýchł Lívežrout a frnknul přes dubroj.

Za oknem podzim tloukl o kámen řerveným lístkem, bosá víla zábla horkou láskou.

„Au bolí,“ Múzek vzdychł o překot.

„Napsala, že řůt nebo řůt?“

V zádu je nejdelší nit, je velmi režná a gůgala bum!

Moří...

Vřichni bez pojítka.

„Nezdá se nám to?“

Hlučně si lebedí, koukají, řpína se rozprostírá, no, beze všeho!

Kazu se vybrebentilo, až Lívežrout řktnul: „Nevymýřlej, ba přemýřlet ti uřkodí. Skus napřříklad břiňkomluv.“

Kazu zkusí břiňkomluv, namířhá do malty Áh, vtáhne se do žaludku, záupí, křekne po kazuovzku: „Břiňkomluv se vybřinkal a poslední řlutá z nebe spadla.“

„No, ráno jsem se probudil, koukám jako puk do prázdný branky a čtyři stěny se začnou scvrkávat. Dostanu strach.

Řeknu si: Mladej, koukej vodtud vypadnout. A pěkně z kostra.“

Ber terapii, právě teď ti jí dávám.
Naslouchej mému:
„Dočdočdočdočdoč!“
Za obzor těžce dopadlo slunce.
Pravý nehet na levé noze trh sebou, chce pryč.
Stejně jako ty.
Buď pochválen pane spisovatelskej, nechápeme nic, ani
Petrmíč.
Scénář je připraven, jen CVAK a CVAK!
Čtenáři.
Miláčku.
KUK!
Na hlavním nádraží, schoulený pod dekou, třese se jako já,
v reklamě na stánku zmrzlinou uhoří, KUPKUPKUP!
Několik dějů v sobě, můj milý čtenáři.
Můžeš si to názorně představit, jen já ne.
Já ÁÁÁ.
Žimírám.
Nenatočíme o tom film?
Třeba vyhraje Boskara nebo Plochskara s polokoulí na
šestou.
Dík, dík, dík!
Pochva-lou, pochva-lou.
Pod okny spím, už se neprobudím.

A teď hup a vážně!
Polipíte mi pus?
Odpočal bych v lážně
v bahně a hnus.

Kočkoč spí, tulidlo mé,
u ucha se nechá zdrbati,
mám tlapinky a pracinky,
bez pupupususinky.

Tornu, jemu se povlékl černým batikou kruhy opodélkolem.
Vytvořil jsem Frngolový sloh, bez příkras.
Jen s touhou.
Tutututut jsem, aj taktakatak jsem brnkohra.
Drnky drnk, drnky drnk...

„No, v noci jsem se z ničeho pryč probudil, chce se mi čurat.
Koukám, že se nic nezměnilo.

Vyčurám se, vrátím se do prdstele a řeknu si: Mladej, jak to,
žeš ješče nevypad?“

Lívežrout se nadýchl, čekal jsem kýchnutí.

Čtyři stěny zůstaly nepohnuté.

Modré, bez hlenu.

Jen strop šklíb a šplíchl kečupem.

„Úh, už na tebe spadnu.“

Potvořinec vytáhl Kazu, sezoblo mu z ruky Kýhočerta,
přeskočilo z jedné na druhou a počalo opět po kazuovsku:

„Cídiján drndrndrn fúj. A bžuk. Nezčervivěls?“

„Lásku břitně zcvrknu!“ holedbám se.

Lívežrout zaboulel očima.

„Ješče jsi v podzimu mladej!“

Nevim, co na to žblebtnout, radši se otočím přes bok.

„Zčervivím?“

Bez odpovědi Kazu zabrebentí:

„Cídiján drndrndrn fúj.“

„Budu to slyšet i ráno?“

Ráno vtevřu uši a uslyším:

„Cídiján drndrndrn fúj.“

Řeknu si:

„Mladej, koukej vodtud vypadnout. A pěkně z kostra.“

Truoupím se v lavoru.
Sluníčko se v něm páše.
Hrubou zacloňuje vokná.
Zabedním se, abych se zžal a rubám si hlavoulinku.
„Krá, krá, krá!“
Mažu si buchníl mažlem a stokrát si odprošuju.
Ležérně, s břichopustou lží.
Ách!
Ženskou s Frngolovým slohem.
Cože?

„Co jsi?“ polekal se Lívežrout, zcela bez cigaret.
„U mě není klidu,“ odpovídám, žmoulajíc mozek.
„Není toho mnoho, na co jsem se chtěla zeptat,“ řekla
Černobílá slečna.
„Nechci už nic slyšet,“ vybřednu.
Uchýlím se v mimoprostor, hvězdy třpytnou.
Časový kombinátor nenabídl výhru-hru.
Pivo vylilo skrz naskrz bludnou moč.
„Kde je Kazu?“ napadne mě.
Vyšvihnu se do kozelce a výdrbnu udivíc se kočiliný.
„Cídiján drndrdrn fúj.“
Kazu!
„Bíjádám bžuk!“
Černobílá slečna fláckne mi jednu přes penis.
Řeknu si: „Mladej, už si měl dávno vypadnout!“

Nejděsnější prozření přibilo zed' k posteli.
Trápolím se bez potomka, což jest dobře výpečkovité.
Trouba se zhasne, Ježibá zakvílí:
„Vyzvrátila jsem se zpět.“
Kuželky mnou protnou, stydím se.
Lívežrout a Kazu držejí se opodélkolem.
Není slyšet:
„Cídiján drndrndrn fúj.“
Ani:
„Bíjádám, bžuk.“
Perníková chaloupka buchne:
„Kdože bude čistopéci a komužeto?“
Samotinký pojídám, až bůček vzpomene na dědečkovy kvasy.
Napadne mě:
„Zavlyžoval bych bez mozku i se Sněhodědskem.“
A ješče:
„Mladej, jakto, žes ješče nevypad?“

A znovu zas.

V noci, kolem té nejtemnější, seš probraněj a čučíš.

Vyvrháváš se kolem do stěn přes Černobilou.

Napadá tě Zvrhlostlout i Čistoláska.

Fak dost!

Běda!

„Nešmyšlenka,“ šišlí Lívežrout, ocasem kující cosi v parketě.

„Nevypliž se!“ kazuovsky foukne Kazu a dodá:

„Bíjádám, bžuk.“

Srout vlákne se do pokoje voknem.

Šloch mi tabuli i křídú.

Řeknu si: „Mladej, není ti hlamba?“

Srout je vláknutý v pokoji.

„No beze všeho,“ zmyslím a snažím se v podpostel.

Lívežrout sebou cukne, zaboulí a štkne:

„Blbe, přistoupils na pokračování příbléhu?“

Votočím se na amok, cigaretu si.

„Cídiján drndrdrn fúj.“

Kazu zavalené mou zadnou hne se v kotrmelci.

„Jsem umělohmotné,“ bědne, ztroubí poplach a hledá toaletní papír na výměnu zvuku.

Života Šloch se hihňá:

„Vyblízal jsem ti jí, vyblízal jsem ti jí!“

Bleju nad tou představou a pádim před slovy:

„Mladej, ber klidně tučný a tupý.“

„Absurdní!“

Zeptám se:

„Cože?“

„Absurdní!“ zažloutí repetitivě Potvořinec, Černobíle, Lívežrout, Kazu, Srout, Šloch a prostatní.

Všichni dohromladýýý.

Poděsím se, úprkem spásnu snaživost a dělám, že nic.

Popíši vše náhle:

Hudba, Černobíle zaláskovaná, zabiják snů (ovšem křehký a hodný), opět Hudba, ale chraplavá a bez vtírky, depresliz, já sám a slyším: „Huhli dám.“

Čučím přes bránu a kámoši vtulej se.

Řeknu si:

„Mladej, kéž bys byl opodélkolem.“

Srkám se ve Frngolovém slohu.
Spocená řít' stkví se.
Skvičit se a odulít.
Že?

„Říkáme mu tady „SPISOVATELSKEJ“, že má furt blok a tužku.

Kazu se chechtlo:

„Fúj“ a „frí.“

„Támhle to je ‚ZELINÁŘ‘, jakože prodává zeleninu.“

Lívežrout káp sůl:

„Uteč mladej!“

„A tamhle ten je ‚BEČKA‘, chňápeš proč? Háhá.“

„Víš, co to je Frngolový sloh?“ durtím a zírám bez puku.

V kostele.

„Nechceš se snad zbláznit, mladej?“ urve Kazu kus toalet’áku.

Lívežrout káp moře:

„Uteč mladej!“

Napadne mě:

„Ten chlápek má prst na spoušti.“

„Au bolí,“ Múzek vzdychl o překot.
My jsme na něj zapomněli!
„Ona těhotní?“
„Tuším, že tě houpe,“ kleje Kazu.
„Huhli dám,“ kýchl Lívežrout a frknul ze slohu.
Přismaží Kaligula, ukazuje na v zemi sečné nástroje.
„Chceš fik hlavu?“ zmátne mě.
„Lásku břitně zcvrknu!“ holedbám se v odpověď.
Nicméně cigaretu a pivnu...

A teď hup a vážně!
Polipíte já mi?
Odpočal bych vlažně
Stulil bych se v Ti

Dočdočdočdoč
Do čeho v kdejaký sen
Močmočmočmoč
Po moč prsím jen

Usínám.
V rumělce klokotuje vetřilec.
Kazu naposledy chrchne.
Nic víc.
Dámy a pánové.
Frngolový sloh skončil.

Počet výtisků: 20
Nakladatelství: Ignáce Dřevora
Napsáno: 18.–23. října 2004
Vydáno: říjen 2004

Galakticko-megalitická *Frngola*

